

РЕШЕНИЕ

№ 2505

гр. София, 14.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 54 състав,
в публично заседание на 21.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **10680** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Дял трети, Глава деветнадесета от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма],[ЕИК] срещу Ревизионен акт № Р-22221019008011-091-001/30.06.2020 г. издаден от органи по приходите при ТД на НАП [населено място], потвърден с Решение №1426/16.09.2020г. на директора на дирекция ОДОП С. при ЦУ иа НАП. Излагайки твърдения за незаконосъобразност, отправя искане към съда за отмяната му.

В с.з. страните, чрез процесуални представители поддържат жалбата, респективно отговора към нея и желаят постановяване на съдебно решение в искания от тях смисъл.

По фактите.

Дейността на [фирма] е свързана с отдаване под наем на паркинг площи, като за целта притежава собствен имот, находящ се в [населено място], [улица], в границите на който е изграден платен паркинг.

През 2017 г. ревизираното дружество е закупило от [фирма] лек автомобил Порше П. по Договор за финансов лизинг №17140/24.10.2017г. От лизингодателя са издадени фактури №[ЕГН]/20.10.2017г. на стойност 120_245,83 лв. и начислен ДДС в размер на 24_049,17 лв. за авансово плащане, №[ЕГН]/01.11.2017 г. на стойност 30_000,00 лв. и

начислен ДДС в размер на 6_000,00 лв. за авансово плащане, №[ЕГН]/22.04.2019 г. на стойност 2_963,57 лв. и начислен ДДС в размер на 592,71 лв. за заплатени административни такси и №[ЕГН]/22.04.2019 г. на стойност 118_542,74 лв. и начислен ДДС в размер на 23_708,55 лв. с предмет „ликвидационна стойност“. Освен цитираните фактури ежемесечно от [фирма] са издавани и фактури за платени вноски по договора за финансов лизинг.

От [фирма] не е упражнено право на приспадане на данъчен кредит по фактурите за авансово плащане, както и по всички месечни фактури за извършени вноски по лизинговия договор, предвид разпоредбата на чл. 70, ал. 1, т. 4 от ЗДДС. Издадената от лизингодателя фактура №[ЕГН]/22.04.2019 г. на стойност 118_542,74 лв. и начислен ДДС в размер на 23_708,55 лв. с предмет „ликвидационна стойност“ е отразена в дневника за покупки на ревизираното дружество за данъчен период м. 07.2019 г. Упражнено е право на приспадане на данъчен кредит в посочения във фактурата размер и същото не е оспорено от ревизиращите органи.

Впоследствие през м. 04.2019 г. автомобилът е бил предмет на вътреобщностна доставка /ВОД/ към немското дружество Т. N. А. Р. VIN DE259956680, за което е издадена фактура №[ЕГН]/25.04.2019 г. на стойност 234_699,60 лв. Данък добавена стойност не е начислен на основание чл. 53, ал. 1, във връзка с чл. 7, ал. 1 от ЗДДС.

От ревизираното дружество е издаден протокол по чл. 79, ал. 6 от ЗДДС, отразен в дневника за продажби за м. 08.2019 г. на стойност 148_522,30 лв. с начислен ДДС в размер на 29_704,45 лв. Жалбоподателят сочи, че данъкът е изчислен по формулата в чл. 79, ал. 5, т. 2 от ЗДДС, като е отчетено, че вноските по лизинга са плащани в различни години и е изчислен данъчният кредит пропорционално на остатъка до изтичане на 5 годишния срок за всяка от годините, през които са правени лизинговите вноски.

Със Заповед №Р-22221019008011-020-001/09.12.2019 г., връчена по електронен път на 19.12.2019 г., изменена със Заповед №Р-22221019008011-020-002/16.03.2020 г., е възложена ревизия на [фирма] за установяване на задължения за данък върху добавената стойност за периодите от 01.07.2019 г. до 30.09.2019 г. Описаните заповеди са издадени от Г. М. В. - Н., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., оправомощена със Заповед №РД-01-803/07.06.2017 г. на директора на ТД на НАП С. и Заповед №РД-01-818 от 10.05.2019 г. на и. д. директор на ТД на НАП С..

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад (РД) №Р-22221019008011-092-001/04.06.2020 г., връчен на 08.06.2020 г. В срока по чл. 117, ал. 5 от ЗДДС дружеството не е подало писмено възражение срещу констатациите в РД.

Ревизията приключва с РА №Р-22221019008011-091-001/30.06.2020 г., издаден от Г. М. В. - Н. – орган, възложил ревизията и Ц. К. Х. – ръководител на ревизията. РА е връчен на 07.07.2020 г. по реда на чл. 29, ал. 4 във връзка с чл. 30, ал. 6 от ДОПК.

С РА за м. 08.2019 г. са установени задължения за данък върху добавената стойност (ДДС) в размер на 3_619,17 лв., при деклариран резултат за периода - ДДС за възстановяване в размер на 26_085,28 лв. Установените задължения са в резултат на непризната корекция на неползван данъчен кредит, която дружеството е извършило по реда на чл. 79, ал. 5 от ЗДДС с протокол по чл. 75, ал. 6 от ЗДДС, отразен в дневника за покупки за м. 08.2019 г.

Процесната ревизия е първа за спорните периоди по ЗДДС.

На основание чл. 37, ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК, на жалбоподателя е връчено искане за представяне на документи и писмени обяснения (ИПДПОЗЛ), с което са изискани за проверка първични счетоводни документи и счетоводни регистри, справки по образец, декларация за осъществяваната дейност и стопанисвани обекти и др. Видно от данните по преписката, ревизираното дружество е представило изисканите документи.

Извършена е насрещна проверка на [фирма], ЕИК[ЕИК] – доставчик на лек автомобил марка Порше П..

При така установената фактическа обстановка органите по приходите са приели, че не са налице основанията за извършената от ревизираното дружество корекция на непозлвания данъчен кредит по реда на чл. 79, ал. 5 от ЗДДС през м. 08.2019 г., тъй като от [фирма] не е приспаднал нито частично, нито пропорционално данъчен кредит при покупката на автомобила. Тъй като при покупката не са приложени разпоредбите на чл. 73 от ЗДДС или чл. 71а от ЗДДС за ревизираното дружество не е налице право на приспадане на данъчен кредит по протокол №20190870101/31.08.2019г. в размер на 29_704,45 лв.

По приложимото право.

В съдебното производство, съгласно нормата на чл.160, ал.2 от ДОПК, съдът преценява законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му. Съдът приема, че обжалвания ревизионен акт е издаден от компетентен орган по приходите, по смисъла на чл.118, ал.2 и чл.119, ал.2 от ДОПК. Спазена е формата по чл.120, ал.1 от ДОПК. От приложените по административната преписка доказателства се установяват обстоятелствата по спазване процедурата по образуване и развитие на производството пред административния орган. При постановяването на оспорения РА не се констатира допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да са довели до нарушаване правото на защита на оспорващото дружество.

Ревизията е възложена от компетентен орган съгласно издадената заповед от директора на ТД на НАП - С.. РА е издаден в предвидената от закона писмена форма. Спазен е и срокът за издаване, както на РА, така и на РД. Задълженото лице е надлежно уведомено за започване на производството и неговото приключване. Съдът не установи да са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да доведат до законосъобразност на оспорения административен акт и съответно неговата отмяна.

За резултатите от данъчната ревизия е съставен РД при спазване на установения в закона срок (до 14 дни от датата на приключване на ревизията), който надлежно и в срок е връчен на представляващ дружеството – жалбоподател.

В законоустановения срок по чл.117, ал.5 от ДОПК е постъпило възражение срещу доклада. Въз основа на установените с доклада данни, ревизията е приключила с издаване на оспорения РА от органа по приходите. РА е връчен надлежно. По изложените съображения съдът приема, че не е допуснато съществено процесуално нарушение, ограничаващо правото на защита на данъчно задълженото лице.

Ревизионният акт е издаден в писмена форма и съдържа предвидените в чл.120, ал.1 от ДОПК задължителни реквизити – името и длъжността на органа, който го издава,

номер и дата, данни за ревизираното лице, обхвата на ревизията, извършените действия в ревизионното производство, мотиви за издаването му, разпоредителна част, в която са определени задълженията на ревизираното лице, пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва, подпис на органа по приходите, който го е издал. Към оспорения ревизионен акт е приложен и РД, като неразделна негова част. При издаване на ревизионния акт, органът по приходите е спазил процесуалноправните разпоредби на ДОПК и ревизионното производство е приключило в зададения срок.

По материалната законосъобразност на ревизионния акт.

Според настоящия съдебен състав спорът между страните е правен и е свързан на първо място с правилното изясняване на различията между договор за финансов и договор за оперативен лизинг (наем), които не са били отчетени от страна на приходната администрация и това е довело до погрешни правни изводи.

В закона не е дадено изрично определение, но по смисъла на разпоредбите следва, че понятието е по близо до съответното понятие в Търговския закон, отколкото в счетоводното законодателство.

Съгласно чл.342, ал.1 от Търговския закон (ТЗ) чрез договора за лизинг лизингодателят се задължава да предостави за ползване точно определена вещь срещу възнаграждение. Посредством договора той поема задължението да придобие вещта от трето лице, при условия, определени от лизингополучателя, след което лизингодателят му предоставя съответната вещь за ползване срещу възнаграждение (ал.2 от чл.342). Както при финансовия, така и при оперативния лизинг има възможност лизингополучателят да стане собственик на вещта – предмет на договора за лизинг. Той може да я придобие по време на договора или след изтичането му.

Данъчният закон не урежда финансовия лизинг по смисъла на ТЗ. Чл.31 ЗКПО разкрива особености, които не се съдържат в ТЗ. Финансово обвързан (финансов лизинг) е този наемен договор, при който задължително се съдържа клауза за прехвърляне на собствеността върху актива на наемателя. Необходимо е да бъдат изпълнени и поне две от следните три условия: 1) прехвърляне на наемателя на всички рискове и изгоди, свързани със собствеността върху актива; 2) срокът на наемния договор, в т.ч. сроковете, за които се подновява, да покриват по-голямата част от полезния живот на използване на актива; 3) прехвърлянето на собствеността на наемателя да се извършва към края на срока на лизинговия договор.

Налице са две основни разлики между финансовия и оперативния лизинг. Първата е, че при финансовия лизинг, освен лизингодател и лизингополучател, участва и трето лице. Това е доставчикът на вещта, обект на лизинга. Втората разлика е, че съгласно чл.343 от ТЗ, при финансовия, за разлика от оперативния лизинг, рискът от погиването на вещта се носи от лизингополучателя.

При финансовия лизинг срокът на ползването е съобразен с икономически полезния живот на вещта – тя се ползва, докато се извлекат полезните ѝ свойства. Това е счетоводно обвързано със срока на амортизацията. След изтичането на този срок счетоводната стойност на вещта е равна на нула, макар че пазарната стойност може да е по-голяма. Това обосновава възможността за закупуване на вещта.

За разлика от договора за наем, при лизинга има вероятност собствеността на вещта да премине върху лизингополучателя. При договора за лизинг той има потестативното право да закупи вещта по т. нар. остатъчна стойност.

В мотивите на РД, послужил за издаване на обжалвания РА, както и в обжалвания РА, правилно е възпроизведена фактическата обстановка относно фактите и сключения договор за финансов лизинг с Порше лизинг БГ Е.. Установено е и не е спорно по делото и последващата вътреобщностна доставка на придобития лек автомобил към германското дружество Тапо М. А. Р.;

През периода 2017 г. — 2019 г. дружеството не е ползвало данъчен кредит за лизинговите вноски за автомобила, защото е възнамерявало да придобие автомобила и на основание чл.70, ал.1, т.4 ЗДДС не възниква правото на данъчен кредит за придобиването на лек автомобил, защото той попада в дефиницията на „лек автомобил“ в § 1, т. 18 от ДР на ЗДДС. Лекият автомобил е придобит по силата на договор за финансов лизинг от 24.10.2017 г., като за лизинговите вноски са издавани фактури съгласно погасителния план. Автомобилът е придобит през м.04.2019 г. Като е изплатен лизинговия договор.; С автомобилът е извършена облагаема доставка с нулева ставка — вътреобщностна доставка към Германия, което е потвърдено и от констатациите в Р Д и Р А. Дружеството е извършило корекция в увеличаване на правото данъчен кредит по чл.79, ал.5 ЗДДС на направените преди това лизингови вноски през м.08.2019 г. Изложеното до тук отнесено към конкретните факти по делото дават основание на настоящия съдебен състав да приеме, че жалбоподателя е бил страна именно по договор за финансов лизинг и направеното от страна на органите по приходите тълкуване за предимство на “съдържанието пред формата” направено на стр. 4 от оспореното решение е несъответстващо на закона. То е и неправилно, доколкото изобщо се говори за “наем”, а всъщност коректното понятие в случая би било “оперативен лизинг”, какъвто очевидно не е налице.

На следващо място, органа по приходите не е съобразил особености на лизинговите доставки по смисъла на ЗДДС, което е довело до неправилни изводи относно неизползвания данъчен кредит.

Съгласно чл. 6, ал. 2, т. 3 от ЗДДС, фактическото предоставяне на стока по договор за лизинг, в който изрично е предвидено прехвърляне на правото на собственост върху стоката е приравнено към доставка на стока. Което означава, че в тези случаи ДДС ще се начислява при фактическото предоставяне на стоките. На доставка на стока се приравняват и случаите, когато в договора за лизинг е уговорена само опция за прехвърляне на собствеността върху стоката и сборът от дължимите вноски по договора за лизинг, с изключение на лихвата по чл. 46, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, е идентичен с пазарната цена на стоката към датата на предоставянето.

В чл. 13 на ППЗДДС се посочва, че в случаите на промяна на договор за лизинг, в който в резултат на промяната на договора се изпълняват условията на чл. 6, ал. 2, т. 3 от ЗДДС се счита, че на датата на промяната на договора лицето извършва доставка на стока, като данъчната основа на доставката е равна на сумата от вноските, дължими след датата на промяната на договора, без дължимия за тях данък. Също така в чл. 13 на ППЗДДС са добавени алинеи, уреждащи случаите на заместване на лизингополучател с нов лизингополучател по съществуващ лизингов договор, при който са налице условията на чл. 6, ал. 2, т. 3 от ЗДДС.

Съответно данъчното събитие съгласно чл. 25, ал. 3, т. 1 от ЗДДС възниква на датата на фактическото предоставяне на стоката по чл. 6, ал. 2, с изключение на случаите по чл. 25, ал. 9 от ЗДДС.

Когато договорът за лизинг на лек автомобил предвижда в края на договора да се прехвърли собствеността на автомобила на лизингополучателя или на

лизингополучателя да се предоставят присъщите за правото на собственост върху автомобила основни правомощия, а именно да му се прехвърлят по същество всички рискове и изгоди от собствеността на автомобила, и ако настоящата стойност на сбора от вноските е практически идентична на пазарната стойност на стоката, сделката следва да се приравни на придобиването на дълготраен актив. Какъвто е и настоящия случай. Видно от събраните в хода на проeiroзводството доказателства - договор за финансов лизинг от 24.10.2017г. - л. 179 от делото, съгласно който лизингодателя Порше лизинг Е. и Т. Е. избират вариант за придобиване с остатъчна стойност на автомобил Порше П. турбо. Стойността на лизинговата вещь е 300 000, от които 150 000 лв. са заплатени под формата на първоначална вноска, а останалите 150 000 лв. са чрез финансиране по договора за финансов лизинг.

По делото е представен договор за продажба на процесния автомобил от 01.11.2017г. - л. 191 от делото, както и договор от 27.10.2017г. - л.195 от делото, уреждащ отношенията между продавач, купувач-лизингодател и лизингополучател.

На 22.04.2019г. Е издадена фактура с основание ликвидационна стойност в размер на 118 542.74лв. И начислен ДДС в размер на 23 708.55 лв.

В случай, че в договора за лизинг е предвидено да се прехвърли собствеността на лекия автомобил, включително и в случаите, в които е уговорена само опция за прехвърляне на правото на собственост и сбора от вноските е практически идентична на пазарната стойност на автомобила, то е налице доставка на стока по смисъла на чл. 6, ал. 2, т. 3 от ЗДДС и за получателите на доставки по такива договори не възниква право на приспадане на данъчен кредит за начисления данък върху добавената стойност от доставчика съгласно чл. 70, ал. 1, т. 4 от ЗДДС. Видно от съдържанието на договора за лизинг и погасителния план към него, през периода 2017-2019г. Дружеството не е ползвало данъчен кредит за лизинговите вноски за автомобила, защото е възнамерявало да придобие същия, в какъвто смисъл са клаузите на договора за финансов лизинг и на основание чл.70, ал.1, т.4 от ЗДДС, не възниква правото за данъчен кредит на лек автомобил, защото той е именно "лек автомобил" по см. На пар.1, т.18 от ДР на ЗДДС.

В случай на прекратяване или заместване по договор за лизинг на лек автомобил, както и при тотална щета (при кражба или при бракуване на лек автомобил вследствие на ПТП или пожар), когато за начисления данък за получена доставка на услуга, свързана с предоставен за ползване лек автомобил получателят не е имал право на приспадане на данъчен кредит, платените лизингови вноски до момента на прекратяването, заместването или погиването на автомобила следва да се приравнят на насрещни престации на доставка на услуга за предоставяне на ползване/наем на автомобила. Ако на основание чл. 25, ал. 3, т. 1 във връзка с чл. 6, ал. 2, т. 3 от ЗДДС данъкът е начислен при предаването на актива, то съгласно чл. 115, ал. 6 от ЗДДС при прекратяването или развалянето на договора, както и при тотална щета лизингодателят следва да издаде кредитно известие за цялата сума. Платените лизингови вноски до момента на прекратяване/разваляне на договора или погиване на вещьта следва да се приравнят на насрещни престации на доставка на услуга за предоставяне на ползване на актив (наем), като за тези доставки доставчикът следва да издаде фактури за съответните данъчни събития съгласно чл. 25, ал. 4 от ЗДДС. В тези случаи за начисления данък върху добавената стойност за получените доставки на услуги, за предоставяне на ползване/наем на автомобила, данъчните събития, за които са възникнали след 1.01.2013 г. ще е налице право на приспадане на данъчен

кредит, при съобразяване с чл. 69 - 71 от ЗДДС. В случая, прекратяването на лизинговия договор е резултат от изплащане на последната вноска по същия станало с фактурата с основание остатъчна стойност, а не поради другите хипотези на прекратяване предвидени в договора за финансов лизинг и общите условия, като този извод на съда се подкрепя и от факта, че след плащането по тази фактура, автомобила е станал собственост на дружеството жалбоподател - факт за който страните не спорят, а и който се установява от събраните в хода на съдебното дирене доказателства.

След като е придобито правото на собственост върху автомобила, то той представлява дълготраен актив по смисъла на § 1, т. 83, буква „а" от ДР на ЗДДС и за него могат да се извършват корекции в увеличение на непозвания данъчен кредит по реда на чл.79 ЗДДС.

Следователно в обжалвания РА, ревизиращият екип незаконосъобразно е отказал да признае извършената корекция по чл.79, ал.5 ЗДДС, с което си действие е нарушил основния принцип на ЗДДС, а именно неутралността на данъка.

"В разпоредбите на чл.184-188 от Директива 2006/112/ЕО е регламентирано извършването на корекции на ползван данъчен кредит винаги, когато е налице промяна във факторите, при които е изчислено първоначално правото на данъчен кредит, включително и когато корекциите водят до увеличаване на данъчния кредит. Директивата не поставя изискване какви точно са настъпилите промени и по никакъв начин не ограничава извършването на корекции когато въобще не е ползван данъчен кредит. Тези корекции в увеличение на данъчния кредит са въведени в ЗДДС за да може да се запази неутралността на данъка, когато първоначално не е било възможно ползването на данъчен кредит поради законова забрана (чл.70 ЗДДС), но в следствие се извърши облагаема доставка (независимо дали с 20 % или с 0 % ДДС), при която възниква право на данъчен кредит. Ако автомобилът беше придобит като стока с цел продажба, то на основание чл.70, ал.2, т.2 ЗДДС, той щеше да бъде с право на данъчен кредит, независимо че е лек автомобил .

Обстоятелството, че за определен период автомобилът е бил без право на данъчен кредит се неутрализира през прилагането на броя на годините до изтичането на 5 годишния срок, след срока по чл.72 ЗДДС в какъвто смисъл са разпоредбите на чл.79, ал.б и ал.7 и чл.80, ал.1, т.4, буква „б" ЗДДС.

Корекцията е извършена по формулата в чл.79, ал.5, т. 2 ЗДДС с издаването на протокол и включването му в дневника за покупки през м.08.2019 г., в който е отчетено че вноските по лизинга са плащани в различни години и е изчислен данъчния кредит пропорционално на остатък до изтичане на 5 годишния срок за всяка от годините през която са правени лизинговите вноски.

Дори и да се приеме, че корекцията в увеличение следва да се извърши по чл.79, ал.б, т.2 ЗДДС, защото там е посочена хипотезата, в която не е ползван данъчен кредит въобще поради забраната на чл.70 ЗДДС, то в случая резултатът е абсолютно идентичен. Издава се протокол, който съгласно чл. 79, ал.7 ЗДДС се отразява в дневника за покупки в месеца на облагаемата доставка или в следващите 12 месеца.

Издаденият от дружеството протокол, с който е ползвано увеличеното първо па данъчен кредит за автомобила е отразен в дневника за покупки за м.08.2019 г., при което се спазени изискванията на ЗДДС и ППЗДДС, поради което и РА като незаконосъобразен в тази си част следва да се отмени.

Обжалваният Ревизионен акт е незаконосъобразен и необоснован, като постановен в

нарушение на ЗДДС и ДОПК и в частта, в която не са определени лихви по чл. 92, ал. 10 ЗДДС за невъзстановен ДДС в срока по чл.92, ал.1,т.4 ЗДДС по приключила процедура за приспадане през м.09.2019 г. Съгласно цитираната разпоредба данък, подлежащ на възстановяване, певъзстановен без основание в предвидените в ЗДДС срокове, се възстановява заедно със законната лихва, считано от датата, на която е следвало да бъде възстановен, до окончателното му изплащане, независимо от разпоредбата на чл.92, ал. 8 ЗДДС, т.е. от извършването на ревизия.

В нарушение на принципите на обективност, служебно начало и добросъвестност, регламентирани в чл. 3, 5 и 6 ДОПК органите по приходите не са начислили дължимите лихви по чл. 92, ал.10 ЗДДС. Изискването за служебното изясняване касае всички правно релевантни за спора факти, които са от значение за определянето на данъчните права и задължения в съответствие с конкретната данъчна правна норма.

В Указание № 20-00-33 от 22.01.2010 г. относно сроковете за възстановяване на резултати за данъчен период - данък добавена стойност за възстановяване и дължимост па лихви предвид измененията на чл. 92 от ЗДДС, в сила от 1.01.2010 г. (ДВ, бр. 95/2009 г.) на Изпълнителния директор па НАП изрично е посочено, че лихва се дължи за срока на извършване на ревизията (т.3.1 и т.4 от Указанието).

След като по изложените аргументи касаещи задължение за ДДС за м.08.2019 г., то на дружеството следва да бъде възстановен ДДС в размер на 44 112,41 лв. по процедурата, приключила м.09.2019 г. В случая се дължи лихва по чл.92, ал.10 ЗДДС, считано от 14.11.2019г. (справката — декларация за м.09.2019г. е подадена на 14.10.2019 г.) до датата на ефективно възстановяване на данъка. Внасянето на съмнения относно правото на извършване на корекция във връзка с дълготраен актив по смисъла на § 1, т. 83, буква „а" от ДР на ЗДДС в увеличение на ненолзваия данъчен кредит по реда па чл.79 ЗДДС, обосновано с недоказани предположения за хипотетичен наем, само по себе си не е достатъчно, за да се откаже това право. Също така и иеначисляването с РА на лихва по чл. 92, ал. 10 ЗДДС за невъзстановен ДДС в срока по чл.92, ал.1,т.4 ЗДДС без да са налице законови предпоставки за това са в противоречие със ЗДДС и практиката на съда. Този подход на административния орган е в явно противоречие с установените в процесуалния закон принципи за "обективност" и "служебно начало" /чл. 3 и чл. 5 от ДОПК/, според които органите по приходите и публичните изпълнители са длъжни да установяват безпристрастно фактите и обстоятелствата от значение за правата, задълженията и отговорността па задължените лица, като административните актове по кодекса се основават на действителните факти от значение за случая.

Относно разноските.

С оглед изхода на спора на жалбоподателя се дължат разноски в доказаниа размер от 1754 лв. претендираната от жалбоподателя сума за заплатен адвокатски хонорар в размер на 1704лв. е съответна на минималната такава по Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения и съответна на извършените от процесуалния представител на жалбоподателя действия по оподготовка и провеждане на правната защита по делото, поради което и направеното възражение за прекомерност от ответника е неоснователно и като такава следва да бъде отклонено.

С тези мотиви, съдът

РЕШИ

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма],[ЕИК] - Ревизионен акт № Р-22221019008011-091-001/30.06.2020 г. издаден от органи по приходите при ТД на НАП [населено място], потвърден с Решение №1426/16.09.2020г. на директора на дирекция ОДОП С. при ЦУ иа НАП.

ОСЪЖДА ТД на НАП [населено място] да заплати на [фирма],[ЕИК] сумата от 1754 лв. разноси по делото.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от съобщаването му на страните пред ВАС.

СЪДИЯ: